

Ε.Τ.Α. ΧΟΦΜΑΝ

Ἡ μνηστή τοῦ βασιλιᾶ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟ
ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΕΠΙΜΕΤΡΟ
ΕΥΗ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Περιεχόμενα

Ε.Τ.Α. ΧΟΦΜΑΝ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

11

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ

163

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΕΥΗ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

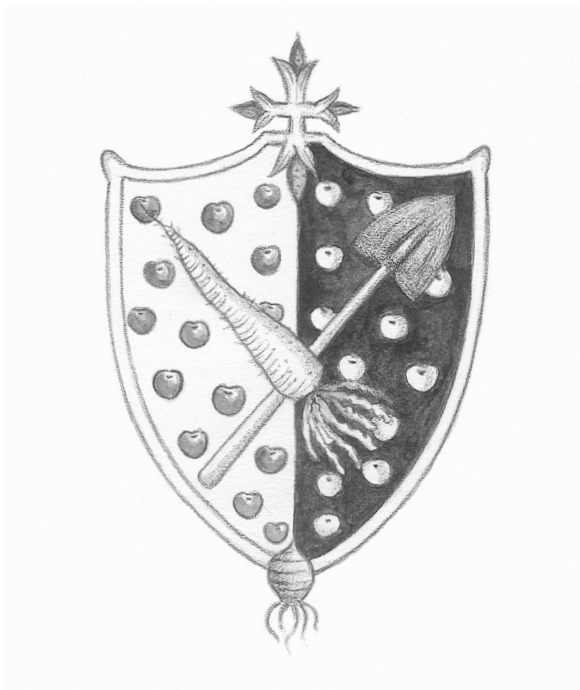
173

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

267

Κεφάλαιο Τρίτο

*τὸ ὁποῖο μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἄφιξη ἑνὸς παρά-
ξενου ἄντρα καὶ μᾶς ἀφηγεῖται ὅλα ὅσα συμβαίνουν
στὴ συνέχεια.*

Ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου εἶχε μόλις ἀγκαλιάσει τὴν κόρη του μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ ἀνέβει στὸν πύργο, ὅπου φοβόταν ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸν ἐπισκεπτόταν ὁ ἐξοργισμένος γυνῶμος μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις. Τότε ἀκούστηκε καθαρὰ ἓνα δυνατὸ σάλπισμα καὶ μέσα στὴν αὐλὴ μπῆκε, καβάλα στὸ ἄλογό του, ἓνας κοντοστούπης ἱππέας ποὺ ἦ ἐμφάνισή του ἦταν ἀρκετὰ παράξενη καὶ ἀστεία. Τὸ κίτρινο ἄλογό του ἦταν κομψὸ καὶ λεπτοκαμωμένο, ἀλλὰ καθόλου μεγάλο,

γι' αὐτὸ καὶ ὁ κοντοστούπης, παρὰ τὸ δυσανάλογα ὀγκῶδες κεφάλι του, ὅχι μόνο δὲν ἔδινε τὴν ἐντύπωση νάνου, ἀλλὰ ξεπερνοῦσε κατὰ πολὺ τὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ἀλόγου. Αὐτὸ ὅμως ὀφειλόταν ἀπλῶς στὸν μακρὸ κορμὸ του, διότι ὅ,τι κρεμόταν ἀπὸ τὴ σέλα μὲ τὴ μορφή ποδιῶν ἦταν τόσο μικρό, πού δὲν εἶναι κὰν ἄξιο λόγου. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ κοντοστούπης φοροῦσε μιὰ πολὺ χαριτωμένη στολή ἀπὸ χρυσοκίτρινο ἀτλάζι, ψηλὸ καπέλο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ ἓνα ἐξάισιο λοφίο ἀπὸ ἀνοιχτοπράσινα φτερά καὶ λουστραρισμένες καστανοκόκκινες μπότες ἵππασίας. Ὁ ἵππέας φώναξε μὲ στριγκιὰ φωνὴ « Πρρρ! » καὶ σταμάτησε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν κύριο Φὸν Τσάμπελταου. Φάνηκε πὼς ἐτοιμαζόταν νὰ ξεπεζέψει, ἀλλὰ ξαφνικὰ γλίστρησε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου καί, ἀφοῦ πέρασε στὴν ἄλλη πλευρά, ἐκτινάχθηκε δυὸ τρεῖς φορές ἀπανωτὰ δώδεκα πῆχεις ψηλὰ στὸν ἄερα, κἀνοντας ἕξι τοῦμπες ἀνὰ πῆχη,

ὥσπου προσγειώθηκε μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὴ σέλα. Διατηρώντας αὐτὴ τὴ στάση, ἔκανε τὸ ἄλογο νὰ καλπάσει πρὸς τὰ ἔμπρός, πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὸ πλάι καὶ νὰ ἐκτελέσει ἀλλόκοτες περιστροφές καὶ κάμψεις κάθε λογῆς, ἐνῶ ἐκεῖνος σχημάτιζε στὸν ἀέρα μὲ τὰ ποδαράκια του τροχαίους, ἀνάπαιστους, δακτύλους καὶ λοιποὺς μετρικοὺς πόδες. Ὅταν ὁ ἱππέας μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς ἀθλητικὲς καὶ ἀκροβατικὲς ἱκανότητες στάθηκε ἀκίνητος καὶ ἀπέδωσε ἕναν εὐγενικὸ χαιρετισμὸ, μποροῦσες νὰ δεῖς στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς τὴ φράση: «Τοὺς θερμούς μου χαιρετισμούς σὲ ἐσᾶς καὶ στὴ δεσποινίδα κόρη σας, ἀγαπητότατέ μου κύριε Φὸν Τσάμπελταου!». Τὴ φράση αὐτὴ τὴ χάραξε πάνω στὴ γῆ μὲ τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου, ἔχοντας χρησιμοποίησει μιὰ ὠραία λατινικὴ κεφαλαιογράμματη γραφὴ. Ὑστερα, ὁ κοντοστούπης πήδηξε ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἔκανε τρεῖς ρόδες χωρὶς διακοπὴ κι ἔπειτα εἶπε πῶς ὁ κύριός του, ὁ βαρόνος Πορφύριος φὸν Ὁκεροδάστες, γνω-

στὸς καὶ ὡς Κύων τῆς Κόρδοβας, τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ μεταβιβάσει στὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου τοὺς θερμούς του χαιρετισμούς καὶ νὰ τὸν ἐνημερώσει ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐπισκεφτεῖ γιὰ λίγες μέρες τὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου, ἂν βέβαια δὲν τοῦ γινόταν βάρος, καθὼς ἔλπιζε νὰ γίνει σύντομα ὁ πλησιέστερος γείτονάς του.

Ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ μᾶλλον παρὰ μὲ ζωντανό, ἔτσι χλωμὸς κι ἀσάλευτος ὅπως στεκόταν, στηριζόμενος στὸ μπράτσο τῆς κόρης του. Μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχε καταφέρει νὰ βγεῖ ἓνα «Θὰ... ἦταν... μεγάλη μου... χαρὰ» ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χεῖλη του, ὅταν ὁ κοντοστούτης ἰππέας ἀποχώρησε ἀστραπιαῖα, ἀφοῦ πρῶτα ἐπανέλαβε τὶς ἐθιμοτυπικὲς κινήσεις ποὺ εἶχε κάνει καὶ κατὰ τὴν ἄφιξή του.

«Ἄχ, κόρη μου», φώναξε τώρα ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου κλαίγοντας μὲ γόους καὶ λυγμούς, «ἄχ, κόρη μου, ἄμοιρη,

φτωχή μου κόρη, εἶμαι πιά ἀπολύτως βέβαιος πὼς αὐτὸς ποὺ θὰ ἴρθει εἶναι ὁ γινῶμος καὶ τό ῥχει σκοπὸ νὰ ἀρπάξει ἐσένα καὶ νὰ στραγγαλίσει ἐμένα! Ἄς ἐπιστρατεύσουμε ὅμως τὸ θάρρος ποὺ μᾶς ἔχει ἀπομείνει! Ἴσως εἶναι δυνατὸν νὰ κατευνάσουμε τὴν ὀργὴ τοῦ στοιχειακοῦ πνεύματος· τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε εἶναι νὰ τοῦ φερθοῦμε ὅσο πιὸ κόσμια περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μας. Θὰ σοῦ διαβάσω ἀμέσως, μονάκριβό μου παιδί, μερικὰ κεφάλαια ἀπὸ τὸν Λακτάντιο²¹ καὶ τὸν Θωμᾶ τὸν Ἀκινάτη²² περὶ τῆς συναναστροφῆς μὲ τὰ στοιχειακὰ πνεύματα, γιὰ νὰ μὴν ὑποπέσεις σὲ κανένα φριχτὸ σφάλμα».

Ἄλλὰ πρὶν καλὰ καλὰ προλάβει ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου νὰ πάρει στὰ χέρια του τὸν Λακτάντιο, τὸν Θωμᾶ Ἀκινάτη ἢ κάποιον ἄλλον στοιχειακὸ Κνίγκε,²³ ἔφτασαν στ' αὐτιά τους φωνές ποὺ ἔλεγαν τραγούδια, τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτὰ ποὺ συνηθίζουν νὰ λένε

τὰ Χριστούγεννα τὰ παιδιὰ ποὺ διαθέτουν ἓνα κάποιο ταλέντο στὴ μουσική. Μιὰ ὥ-
ραία μακρὰ πομπὴ ἀνέβαινε τὸν δρόμο. Ἐ-
πικεφαλῆς αὐτῆς τῆς πομπῆς ἦταν ἐξήντα
μὲ ἑβδομήντα μικρόσωμοι ἵππεῖς πάνω σὲ
μικρόσωμα κίτρινα ἄλογα, ἅπαντες ντυμέ-
νοι σὰν τὸν ἀπεσταλμένο, μὲ κίτρινες στο-
λές, μυτερὰ καπέλα καὶ λουστραρισμένες
καστανοκόκκινες μπότες. Πίσω τους ἀκο-
λουθοῦσε μιὰ κρυστάλλινη ἄμαξα, ποὺ τὴν
ἔσερναν ὄχτῶ κίτρινα ἄλογα, καὶ πίσω ἀπὸ
αὐτὴν ἀκολουθοῦσαν περίπου ἄλλες σαράν-
τα λιγότερο μεγαλοπρεπεῖς ἄμαξες, ποὺ κά-
ποιες ἔλκονταν ἀπὸ ἔξι καὶ κάποιες ἀπὸ
τέσσερα ἄλογα. Ἐπιπλέον, ἓνα μεγάλο πλῆ-
θος ἀπὸ νεαροὺς ἀυλικούς, συνοδοὺς ἄμα-
ξῶν καὶ ἄλλους ὑπηρετές ποὺ ἔτρεχαν πάνω
κάτω μὲ τὰ ἀστραφτερὰ ἐνδύματά τους ἔκα-
ναν τὸ ὅλο θέαμα νὰ φαντάζει τόσο εὐθυμο
ὅσο καὶ ἀσυνήθιστο. Ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν
Τσάμπελταου παρακολουθοῦσε θαμπωμέ-
νος. Ἡ δεσποινὶς Ἀννούλα, ποὺ ποτέ της δὲν

εἶχε φανταστεῖ ὅτι ὑπῆρχαν στὸν κόσμον τόσο μικροσκοπικὰ κομψὰ πλάσματα ὅσο αὐτὰ τὰ ἀλογάκια καὶ ἀνθρωπάκια, τὰ ἔχασε καὶ ξέχασε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ νὰ ξανακλείσει τὸ στόμα της, πὺ εἶχε μείνει ὀρθάνοιχτο ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἐπιφώνημα χαρᾶς.

Ἡ ἄμαξα μὲ τὰ ὄχτῶ ἄλογα σταμάτησε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου. Οἱ ἵππεῖς πήδηξαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, οἱ νεαροὶ αὐλικοὶ καὶ οἱ ὑπηρέτες πλησίασαν τρέχοντας, ἡ πόρτα τῆς ἄμαξας ἀνοιξε καὶ αὐτὸς πὺ βγῆκε ἀπὸ μέσα, ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε νὰ πετάει ἔτσι ὅπως τὸν εἶχαν σηκώσει στὰ χέρια οἱ ὑπηρέτες, ἦταν ὁ βαρόνος Πορφύριος φὸν Ὁκεροδάστες, γνωστὸς καὶ ὡς Κύων τῆς Κόρδοβας. Ὅσο γιὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ βαρόνου, αὐτὸ ἐπ' οὐδενὶ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μὲ τοῦ Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε ἢ ἔστω μὲ τοῦ Θνήσκοντος Γαλάτη.²⁴ Διότι, πέραν τοῦ ὅτι τὸ ὕψος του δὲν ξεπερνοῦσε καλὰ καλὰ τὰ τρία πόδια, τὸ ἓνα τρίτο αὐτοῦ τοῦ μικροκαμωμέ-

νου πλάσματος τὸ καταλάμβανε ἓνα ὀγκῶδες κεφάλι, πὸν προφανῶς τοῦ ἔπεφτε πάρα πολὺ μεγάλο· κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως τὸ κεφάλι αὐτὸ τὸ στόλιζαν μιὰ πελώρια γαμπῆ μύτη καὶ δυὸ μεγάλα ὄλοστρόγγυλα γουρλωτὰ μάτια. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἦταν καὶ ὁ κορμὸς του κάπως μακρὺς γιὰ τὸ ὕψος του, με ἀποτέλεσμα γιὰ τὰ ποδαράκια του νὰ μὴν ἀπομένουν παρὰ μόνο γύρω στοὺς δέκα πόντους. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ κομμάτι τοῦ σώματός του εἶχε ἀξιοποιηθεῖ με τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο, διότι τὰ ποδαράκια αὐτὰ καθεαυτὰ ἦταν τὰ πιὸ κομψά, τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ πὸν θὰ μπορούσε νὰ δεῖ κανεὶς. Ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ὅμως δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ κρατήσουν αὐτὸ τὸ ἀξιοσέβαστο κεφάλι· ὁ βαρόνος εἶχε πολὺ ἀσταθὲς βᾶδισμα, μερικὲς φορές μάλιστα ἔπεφτε καὶ κάτω, ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ πεταγόταν πάλι ὄρθιος σὰν σούστα, με ἀποτέλεσμα κάθε του πέσιμο νὰ μοιάζει περισσότερο με χαριτωμένο χορευτικὸ τσαλίμι. Ὁ βαρόνος φο-

ροῦσε μιὰ ἐφαρμοστή στολή ἀπὸ ἀστραφτερὸ χρυσαφένιο ὕφασμα κι ἓνα καπελάκι — τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθεῖ καὶ μὲ κορόνα— μὲ πελώριο λοφίο ἀπὸ πολλὰ ἀνοιχτοπράσινα φτερά. Μόλις ὁ βαρόνος πάτησε στὸ ἔδαφος, ὄρμησε πάνω στὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου, πιάστηκε ἀπὸ τὰ χέρια του, ἔφτασε μ' ἓνα σάλτο στὸν λαιμὸ του, κρεμάστηκε ἀπ' αὐτὸν καὶ μὲ μιὰ φωνὴ πολὺ πιὸ βροντερὴ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ θὰ περιμενε κανεὶς ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο τοῦ δικοῦ του ἀναστήματος φώναξε: « ὦ, ἀγαπημένε μου Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου, μονάκριβέ μου πατέρα! ». Ἀμέσως μετὰ ὁ βαρόνος κατέβηκε ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ κυρίου Ντάπζουλ μὲ ἓνα ἐξίσου σβέλτο καὶ ἐπιδέξιο σάλτο, πήδηξε, ἢ μᾶλλον ἐκτοξεύτηκε, πάνω στὴ δεσποινίδα Ἀννούλα, πῆρε τὸ χέρι της — ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο φοροῦσε τὸ δαχτυλίδι—, τὸ γέμισε μὲ σκαστὰ φιλιὰ καὶ φώναξε μὲ ἐξίσου βροντερὴ φωνὴ ὅπως καὶ πρὶν: « ὦ, πανέμορφη δεσποινίδα Ἀννούλα φὸν Τσάμπελ-

ταου, πολυαγαπημένη μου μνηστή!»). Ἐπει-
τα ὁ βαρόνος χτύπησε παλαμάκια μὲ τὰ χε-
ράκια του καὶ ἐκεῖνες οἱ τσιριχτὲς παιδικὲς
φωνοῦλες ξανάρχισαν ἀμέσως τὸ τραγούδι·
ἀπὸ τὶς ἄμαξες καὶ τὰ ἄλογα κατέβηκαν πά-
νω ἀπὸ ἕκατὸ ἀνθρωπάκια, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν
νὰ χορεύουν μὲ κινήσεις σὰν ἐκεῖνες τοῦ ἀγ-
γελιαφόρου, πότε μὲ τὸ κεφάλι, πότε μὲ τὰ πό-
δια, σχηματίζοντας κομψότατους τροχαίους,
σπονδαίους, ἰάμβους, πυρρίχιους, ἀνάπαι-
στους, τρίβραχεις, βακχείους, ἀντιβακχείους,
χοριάμβους καὶ δακτύλους. Τὸ θέαμα ἦταν
διασκεδαστικό. [...]

Κεφάλαιο Τέταρτο

στο ὁποῖο περιγράφεται ἡ ἀλλή ἐνὸς ἰσχυροῦ βασι-
λιᾶ καὶ ἐν συνεχείᾳ πληροφοροῦμαστε μιὰ αἵμα-
τηρὴ μονομαχία, καθὼς καὶ ἄλλα ἀσυνήθιστα συμ-
βάντα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀννούλα ἔνιωθε σὰν νὰ ἔχαν
παραλύσει ἀπὸ τὴ θλίψη ὅλα τὰ μέλη τοῦ
σώματός της. Καθόταν στὸ παράθυρο μὲ τὰ
χέρια σταυρωμένα καὶ κοιτοῦσε ἔξω χωρὶς
νὰ δίνει προσοχὴ στὰ κακαρίσματα, στὰ κρω-
ξίματα, στὰ σκουξίματα καὶ στὰ σφυρίγμα-
τα τῶν πουλερικῶν, τὰ ὁποῖα, μιᾶς καὶ εἶχε
ἀρχίσει νὰ νυχτώνει, τὴν περίμεναν νὰ πάει
νὰ τὰ βάλει γιὰ ὕπνο ὡς συνήθως. Ἀντιμε-
τώπισε μάλιστα μὲ παντελὴ ἀδιαφορία τὸ
γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία πῆγε νὰ

κάνει αυτή τη δουλειά στη θέση της, χτύπησε αρκετά δυνατά τόν κόκορα με τὸ μαστίγιο, ἐπειδὴ ἀφενὸς δὲν συμμορφωνόταν με τοὺς κανόνες, ἀφετέρου προσπάθησε νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐνάντια στὴν ἀντικαταστάτρια τῆς κυρίας του. Ἡ ὀδύνη τῆς ἀγάπης ποὺ τῆς ἔσκιζε τὴν καρδιά παραμέριζε κάθε συναίσθημα γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἀγαπημένου της οἰκόσιτου, στὴν ἀνατροφή τοῦ ὁποίου εἶχε ἀφιερῶσει τίς πιὸ γλυκές της ὥρες, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχει διαβάσει τὸν Τσέστερφηλντ³⁰ ἢ τὸν Κνίγκε ἢ νὰ ἔχει συμβουλευτεῖ τὴν κυρία Ντέ Ζανλι³¹ ἢ κάποια ἀπὸ τίς ὑπόλοιπες ἀθηντίες ποὺ γνωρίζουν ἐπακριβῶς πῶς νὰ πλάθουν τίς νεανικὲς ψυχὲς γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὴ σωστὴ μορφή. Τοῦτο θὰ μποροῦσε νὰ τῆς τὸ καταλογίσει κανεὶς ὡς ἐπιπολαιότητα.

Ὁ Κύων τῆς Κόρδοβας δὲν εἶχε φανεῖ ὅλη μέρα, διότι ἦταν κλεισμένος μαζί με τὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου στὸν πύργο, ὅπου πιθανότατα διεξάγονταν σημαντι-

κὰ πειράματα. Τώρα ὅμως ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα εἶδε τὸν κοντοστούπη νὰ περπατάει τρικλίζοντας στὴν αὐλὴ κάτω ἀπὸ τὴν πυρωμένη λάμψη τοῦ ἀπογευματινοῦ ἡλίου. Μέσα στὴ βαθυκίτρινη στολὴ του τῆς φάνηκε πιὸ ἄσχημος ἀπὸ ποτὲ καί, ἐνῶ ὁ ἄστεϊος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο χοροπηδοῦσε πέρα δῶθε καὶ ἔμοιαζε νὰ πέφτει κάτω κάθε στιγμή καὶ ἀμέσως μετὰ νὰ πετάγεται πάλι ὄρθιος θὰ ἔκανε ὁποιοιδήποτε ἄλλον νὰ ξεραθεῖ στὰ γέλια, σὲ ἐκείνη προκάλεσε μονάχα μεγαλύτερη λύπη. Τελικὰ ἔβαλε τὰ χέρια της μπροστὰ στὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ βλέπει ἄλλο αὐτὸν τὸν ἀποκρουστικὸ καλικάντζαρο. Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε κάποιον νὰ τὴν τραβάει ἀπὸ τὴν ποδιά. «Κάτω, Κυνηγιάρη!» φώναξε, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ σκύλος ποὺ τὴν τραβοῦσε. Δὲν ἦταν ὅμως ὁ σκύλος. Ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα, μόλις ἔβγαλε τὰ χέρια ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, ἀντίκρισε τὸν βαρόνο Πορφύριο φὸν Ὁκεροδάστες, ὁ ὁποῖος μὲ ἐντυπωσιακὴ εὐκινησία πῆδηξε στὰ γόνατά

της και με τὰ δύο του χέρια τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά. Ἡ δεσποινὶς Ἀννούλα ἔβαλε τὶς φωνές ἀπὸ τρόμο και ἀπέχθεια και πετάχτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα της. Ἀλλὰ ὁ Κύων τῆς Κόρδοβας ἔμεινε κρεμασμένος στὸν λαιμὸ της και ἔγινε στὴ στιγμή ἀσήκωτος, και τὸ βάρος αὐτό, τὸ ὁποῖο ξεπερνοῦσε τὸν ἕναν τόνο, ἀνάγκασε τὴν καημένη τὴν Ἀννούλα νὰ ξανακάτσει πάραυτα στὴν καρέκλα της. Εὐθύς ἀμέσως ὅμως ὁ Κύων τῆς Κόρδοβας γλίστρησε μέχρι κάτω, ἔπεσε στὸ δεξί του γόνατο με ὅση χάρη και εὐγένεια τοῦ ἐπέτρεπε ἢ ἔλλειψη ἰσορροπίας ποὺ τὸν χαρακτηρίζει κι ἔπειτα, με φωνὴ καθαρὴ, κάπως ἀσυνήθιστη, ἀλλὰ ὄχι και τόσο ἀντιπαθητικὴ, εἶπε: «Λατρεμένη δεσποινίδα Ἄννα φὸν Τσάμπελταου, ἐξαίσιά μου δέσποινα, ἐκλεκτότατή μου μνηστή, μὴν ὀργίζεστε, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἰκετεύω! Μὴν ὀργίζεστε, μὴν ὀργίζεστε! Ξέρω! Πιστεύετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μου ρημάζανε τὸν ὠραῖο σας λαχανόκηπο γιὰ νὰ στήσουν τὸ παλάτι μου.

ὦ, δυνάμεις τοῦ σύμπαντος! Ἄν μπορούσατε νὰ δεῖτε τὴν τρυφερὴ καὶ εὐγενικὴ καρδιὰ ποὺ σκιρτάει μέσα σὲ τοῦτο τὸ μικροκαμωμένο κορμί! Ἄν μπορούσατε νὰ ἀνακαλύψετε ὅλες τὶς θεμελιώδεις ἀρετὲς³² ποὺ συνενώνονται στὸ στῆθος μου κάτω ἀπὸ τοῦτο τὸ κίτρινο ἀτλάζι! ὦ! πόσο πολὺ ἀπέχω ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐπαίσχυντη σκληρότητα ποὺ μοῦ καταλογίζετε! Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύετε πῶς ἓνας πράος ἡγεμόνας θὰ ἔκανε κάτι τέτοιο στοὺς ὑπηκό... Μὰ φτάνει, φτάνει! Τί ἀξία ἔχουν τὰ λόγια! Πρέπει νὰ δεῖτε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια, ὦ, μνηστή μου, νὰ δεῖτε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια τὰ μεγαλεῖα ποὺ σᾶς περιμένουν! Πρέπει νὰ ἔρθετε μαζί μου, ναί, νὰ ἔρθετε ἀμέσως μαζί μου! Θὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸ παλάτι μου, ὅπου ὁ εὐθυμος λαὸς περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν τὴ λατρεμένη ἀγαπημένη τοῦ ἄρχοντα!». Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ φανταστεῖ πόσο πολὺ τρομοκρατήθηκε ἡ δεσποινίδα Ἀννούλα ἀπὸ τὴν ἀπαίτηση τοῦ Κυνοῦ τῆς Κόρδοβας, πό-

σο απρόθυμη ἦταν νὰ κάνει ἔστω κι ἓνα βῆμα στὸ πλευρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀπειλητικοῦ καλικάντζαρου. Ὁ Κύων τῆς Κόρδοβας ὅμως δὲν πτοήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς περιγράφει τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά, τὰ ἀτέλειωτα πλούτη τοῦ λαχανόκηπου, ὁ ὁποῖος ἦταν πράγματι τὸ παλάτι του, μὲ λόγια τόσο ἐνθουσιώδη, ὥστε στὸ τέλος ἡ Ἄννούλα ἀποφάσισε νὰ πάει νὰ ρίξει ἔστω μιὰ κλεφτὴ ματιὰ μέσα στὴ σκηνή, μιὰς καὶ κάτι τέτοιο δὲν θὰ τῆς προξενοῦσε ἀπολύτως κανένα κακό. Ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του ὁ κοντοστούπης ἔκανε τουλάχιστον δώδεκα ρόδες τὴ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔπειτα ἔπιασε πολὺ εὐγενικὰ τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Ἄννούλας καὶ τὴν ὀδήγησε μέσα ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ μεταξωτὸ παλάτι.

«Ἄαα!» φώναξε ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα καὶ ἔμεινε ἀκίνητη σὰν νὰ ἔχε ριζώσει στὸ χῶμα, μόλις σηκώθηκαν τὰ παραπετάσματά τῆς εἰσόδου καὶ ἀποκαλύφθηκε στὰ μάτια τῆς ἡ θεὰ ἑνὸς ἀπέραντου καὶ τόσο με-

γαλοπρεποῦς λαχανόκηπου, πού ὅμοιό του δὲν εἶχε δεῖ οὔτε στὰ πιὸ ὄμορφα ὄνειρά της, μὲ ἀνθισμένα λάχανα καὶ χορταρικά. Ἐδῶ βλάσταινε καὶ ἀνθίζε καθετὶ πού ὀνομάζουμε χορταρικό καὶ λάχανο καὶ γογγύλι καὶ σαλατικό καὶ μπιζέλι καὶ φασόλι μὲ ἀπαστράπτουσα λαμπρότητα καὶ τόση μεγαλοπρέπεια, πού δὲν περιγράφεται. Ἡ μουσικὴ ἀπὸ φλογέρες καὶ ταμποῦρλα καὶ κύμβαλα δυνάμωνε καὶ οἱ τέσσερις εὐγενικοὶ κύριοι πού ἦ δεσποινὶς Ἄννούλα εἶχε ἤδη γνωρίσει, δηλαδή ὁ κύριος Μαυροράπανος, ὁ μεσιὲ Ντὲ Ροκαμπόλ, ὁ σινιὸρ Ντὶ Μπρόκολι καὶ ὁ πᾶν Καπούστοβιτς, πλησίασαν μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ βαθιὲς ὑποκλίσεις. «Οἱ θαλαμηπόλοι μου», εἶπε ὁ Πορφύριος φὸν Ὁκεροδάστες χαμογελώντας καί, ἀκολουθώντας τοὺς λεγόμενους θαλαμηπόλους, πέρασε μὲ τὴ δεσποινίδα Ἄννούλα μέσα ἀπὸ τὶς δύο παράλληλες σειρὲς πού εἶχε σχηματίσει ἡ Φρουρὰ τῶν Κόκκινων Ἀγγλικῶν Καρότων καὶ τὴν ὀδήγησε στὸ κέντρο τοῦ χωραφιοῦ,

ὅπου δέσποζε ἓνας ψηλὸς μεγαλοπρεπῆς θρόνος. Γύρω ἀπὸ αὐτὸν τὸν θρόνο ἦταν συγκεντρωμένες οἱ μεγάλες προσωπικότητες τοῦ βασιλείου: οἱ πρίγκιπες Σαλατικοὶ μετὶ τὶς πριγκίπισσες Φασόλες, οἱ δοῦκες Ἀγγούρηδες μετὶ τὸν πρίγκιπα Πεπόνη ἐπικεφαλῆς, ὁ ὑπουργὸς Λάχανος, οἱ στρατηγοὶ Κρεμμύδης καὶ Γογγύλης, οἱ δέσποινες Λαχανίδες καὶ οὕτω καθεξῆς, ἅπαντες ντυμένοι μετὰ ἀπαστράπτοντα ἐνδύματα, ποὺ ἄρμοζαν στὸν βαθμὸ καὶ στὴν τάξην τους. Καὶ ἀνάμεσά τους ἔτρεχαν κάπου ἑκατὸ τρισαριτωμένοι Μάραθοι καὶ Λεβάντες αὐλικοὶ καὶ σκόρπιζαν τὸ γλυκὸ ἄρωμά τους. Μόλις ὁ Ὁκεροδάστες μετὶ τὴν δεσποινίδα Ἀννούλα ἀνέβηκαν στὸν θρόνο, ὁ μέγας αὐλάρχης Ρέβας ἔκανε ἓνα νεῦμα μετὶ τὴν μακριὰ ράβδον του καὶ ἀμέσως ἡ μουσικὴ σταμάτησε καὶ ὅλοι παρακολουθοῦσαν μετὰ εὐλαβικὴν σιωπὴν. Τότε ὁ Ὁκεροδάστες ὕψωσε τὴν φωνὴν του καὶ εἶπε μετὰ πολὺ ἐπίσημον τρόπον: «Πιστοὶ καὶ πολυαγαπημένοι μου ὑπῆκοοι! Δεῖτε ἐδῶ στὸ

πλευρό μου τὴν εὐγενὴ δεσποινίδα Ἀννούλα φὸν Τσάμπελταου, τὴν ὁποία ἐπέλεξα γιὰ σύζυγό μου. Πλούσια σὲ ὁμορφιὰ καὶ ἀρετές, σᾶς φρόντιζε ἀπὸ καιρὸ σὰν στοργικὴ μητέρα, σᾶς ἐτοίμαζε μαλακά, ἀφράτα κρεβάτια καὶ σᾶς εἶχε μὴ βρέξει καὶ μὴ στάξει. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γίνῃ καὶ νὰ παραμείνῃ γιὰ πάντα ἡ ἀφοσιωμένη καὶ ἄξια ἀρχόντισσά σας. Δεῖξτε λοιπὸν τῶρα μὲ πλήρη σεβασμὸ τὴν ἐπιδοκιμασίᾳ σας καὶ ἐκφράστε ὅπως ὀρίζουν οἱ κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας τὴν ἀγαλλίασή σας γιὰ τὴν εὐεργεσία ποὺ τόσο φιλεὺσπλαχνα πρόκειται νὰ σᾶς προσφέρω!». Μὲ ἓνα δεῦτερο νεῦμα τοῦ μέγα αὐλάρχῃ Ρέβα χίλιες φωνές ἐνώθησαν σὲ μία κι ἄρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν, τὸ πυροβολικὸ τῶν Κρεμμυδιῶν ἄρχισε νὰ ρίχνει κανονιές καὶ οἱ μουσικοὶ τῆς Φρουρᾶς τῶν Καρότων ἔπαιζαν τὸν γνωστὸ ὕμνο «Σαλατικὸ, σαλατικὸ καὶ πράσινος μαῖντανός»! Ἦταν μιὰ μεγαλειώδης στιγμὴ, ποὺ ἔφερε δάκρυα χαρᾶς σὲ ὅλους τοὺς τιτλούχους τοῦ βασιλείου, κυ-

ρίως ὅμως στὶς δέσποινες Λαχανίδες. Ἡ δεσποινὶς Ἀννούλα κόντεψε νὰ τὰ χάσει κι αὐτὴ ὅταν εἶδε ὅτι ὁ κοντοστούπης φοροῦσε στὸ κεφάλι ἓνα στέμμα μὲ ἀστραφτερὰ διαμάντια καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι ἓνα χρυσὸ σκῆπτρο. «ὦ!» εἶπε, χτυπώντας τὰ χέρια της γεμάτη ἐκπληξῆ. «ὦ! Χριστέ μου! Μᾶλλον εἶστε πολὺ πιὸ σημαντικὸς ἀπ' ὅ,τι δείχνετε, ἀγαπητέ μου κύριε Φὸν Κῦον τῆς Κόρδοβας!» «Λατρεμένη μου Ἄννα», ἀποκρίθηκε ὁ Ὁκεροδάστες πολὺ ἤρεμα, «τὰ ἄστρα μὲ ἀνάγκασαν νὰ παρουσιασθῶ στὸν κύριο πατέρα σας μὲ πλαστὸ ὄνομα. Μάθετε, καλὸ μου παιδί, ὅτι εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους βασιλιάδες καὶ ἐξουσιάζω ἓνα βασίλειο τὰ σύνορα τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακαλυφθοῦν, διότι κανεὶς δὲν σκέφτηκε νὰ τὰ ἀποτυπώσῃ στὸν χάρτη. Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς προσφέρει τὸ χέρι καὶ τὸ στέμμα του, ὦ, γλυκύτατη Ἄννα, εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν λαχανικῶν Δαῦκος Καρότος Α΄. Ὅλοι οἱ πρίγκιπες τῶν λαχανικῶν εἶναι ὑποτελεῖς μου

καὶ μόνο γιὰ μία μέρα τὸν χρόνο κυβερνᾶ, σύμφωνα μὲ μιὰ πανάρχαια παράδοση, ὁ βασιλιάς Φασόλης». «Δηλαδή», φώναξε ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα χαρούμενη, «δηλαδή ἐγὼ θὰ γίνω βασίλισσα καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ ὑπέροχος, μεγαλοπρεπῆς λαχανόκηπος θὰ ἔναι δικός μου;». Ὁ βασιλιάς Δαῦκος Καρότος τὴ διαβεβαίωσε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς πράγματι αὐτὸ θὰ γινόταν καὶ πρόσθεσε ὅτι ὅλα τὰ λαχανικά ποὺ φύτρωναν στὴ γῆ θὰ ὑποτάσσονταν στὴν ἐξουσία τῆ δικῆ του καὶ τῆ δικῆ της. Ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα δὲν εἶχε φανταστεῖ ποτέ της κάτι τέτοιο καί, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ κοντοστούπης Κύων τῆς Κόρδοβας μεταμορφώθηκε στὸν βασιλιὰ Δαῦκο Καρότο Α', δὲν τὸν ἔβρισκε πιά τόσο ἀπαίσιο ὅπως πρὶν, καὶ μάλιστα πίστευε ὅτι τὸ στέμμα, τὸ σκῆπτρο ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλικὸς μανδύας τοῦ πήγαιναν ἐξαιρετικά. Κι ἔπειτα, ὅταν ἡ δεσποινὶς Ἄννούλα ἀναλογίστηκε τόσο τοὺς καλοὺς του τρόπους ὅσο καὶ τὰ πλούτη ποὺ θὰ ἀποκτοῦσε ἡ ἴδια ἀπὸ αὐτὴν

τὴν ἔνωση, πείστηκε ὅτι καμιά ἄλλη χωριατοπούλα στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχει καλύτερη τύχη σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν γάμο τῆς ἀπὸ αὐτήν, πὺ ἔγινε βασίλισσα ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ἡ δεσποινὶς Ἀνούλα ξεχειλίζε ἀπὸ χαρὰ καὶ ρώτησε τὸν βασιλιά καὶ μνηστήρα τῆς ἂν μπορούσε νὰ μείνει ἀπὸ τώρα στὸ ὠραῖο παλάτι του καὶ ἂν γινόταν νὰ γιορτάσουν τοὺς γάμους τοὺς τὴν ἐπόμενη κιόλας μέρα. Ὁ βασιλιάς Δαῦκος ἀπάντησε ὡστόσο ὅτι, ὅσο κι ἂν τὸν κολάκευε ἡ λαχτάρα τῆς λατρεμένης του μνηστῆς, ὀρισμένοι λόγοι τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ἀναβάλει γιὰ λίγο τὴν εὐτυχία του. Εἶπε ἀκόμη ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα, ὁ κύριος Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου δὲν ἔπρεπε νὰ μάθει σὲ καμιά περίπτωση γιὰ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα τοῦ γαμπροῦ του, διότι κάτι τέτοιο θὰ μπορούσε νὰ σταθεῖ ἐμπόδιο στὶς διαδικασίες πὺ ἀπαιτοῦνταν γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ πολυπόθητη ἔνωσή του μὲ τὴν συλφίδα Νεχαχιλάχ. Ἄλλωστε, εἶχε ὑποσχεθεῖ στὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου

πώς και οι δύο γάμοι θα γιορτάζονταν τὴν ἴδια μέρα. Τὴν ἔβαλε νὰ ὀρκιστεῖ πὼς δὲν θὰ ἔλεγε τὸ παραμικρὸ στὸν κύριο Ντάπζουλ φὸν Τσάμπελταου σχετικά μὲ τὰ ὅσα τῆς συνέβησαν· ἔπειτα ἡ δεσποινὶς Ἀννούλα ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ παλάτι ὑπὸ τὶς ἡχηρὲς ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖο, χάρη στὴν ὁμορφιά της, χάρη στὴν προσηνὴ καὶ καταδεχτικὴ συμπεριφορὰ της, εἶχε μεθύσει ἀπὸ χαρά.

Στὸ ὄνειρό της εἶδε, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, τὸ βασίλειο τοῦ πολυαγαπημένου βασιλιᾶ Δαύκου Καρότου καὶ ἔνιωσε νὰ πλέει σὲ πελάγη εὐτυχίας.

[...]